

Radiografia d'un any d'activitat parlamentària

¿Què fan els nostres Parlaments?

L'anàlisi comparativa de la feina legislativa dels nostres tres Parlaments dóna un resultat bastant equilibrat. Salvant les diferències —número de diputats, competències, etc— es pot dir que els nostres parlamentaris fan més o menys la mateixa feina.

Comparar l'activitat legislativa dels nostres tres Parlaments és força difícil. Existeix un element distorsionador com és el fet que a Catalunya les legislatures no coincideixen cronològicament amb les del País Valencià i de les Balears. Mentres que les Corts Valencianes i el Parlament de Balears comencen ara la tercera legislatura, el Parlament de Catalunya l'està acabant. Això, lògicament, fa difícils les comparacions. Com s'explica a les notes del quadre i a la gràfica, s'han comparat les segones legislatures valenciana i balear, i la tercera catalana fins a la data de l'1 de setembre de 1991, que és la data de tancament del "Recull de Dades" editat pel Parlament. En els altres casos les Memòries de Legislatura ofereixen molta més informació que no el Recull. Per aquest motiu, i a efectes de comparació, només s'han utilitzat les dades que apareixen a les tres publicacions.

¿QUI LEGISLA?

És clar que és al Parlament a qui pertoca legislar, però moltes vegades el Parlament no és sinó l'instrument d'un govern que té el suport d'una majoria parlamentària absoluta. Es tracta de veure de qui parteix la iniciativa legislativa: del govern —via projecte de llei aprovat per la força dels vots del seu grup— o si els grups parlamentaris de l'oposició hi tenen alguna cosa a dir.

En el cas català, d'un total de 135 escons, 69 estan ocupats per diputats de CiU. Jordi Pujol té majoria absoluta. I és clar que el Govern la fa servir. De 55 lleis aprovades durant aquesta tercera legislatura, 53 han estat Projectes de Llei i només 2 Proposicions de Llei. O dit amb altres paraules, totes menys dues han estat proposades per l'executiu català. La pobra oposició s'ha hagut de conformar amb passar una llei de modificació de la llei del Síndic de Greuges, presentada pels socialistes. L'altra proposició, també de modificació d'u-

na llei —de la sindicatura de Comptes— la presentà el mateix grup convergent.

En el País Valencià la situació és semblant a la catalana, si bé el grup numèricament més important no tenia la majoria absoluta. Dels 89 escons de les Corts Valencianes, 42 eren ocupats pels socialistes. Així i tot el senyor Lerma i el seu grup s'ho saberen montar força bé. Aconseguiren passar, convertits en lleis, 37 dels 41 projectes que presentaren. I, pel contrari, de les 26 proposicions de llei que partiren dels grups parlamentaris, només 4 adquiriren la categoria de llei. A vegades, sense majoria absoluta però sabent pactar, es poden fer meravelles.

A les Illes Balears la vida legislativa va ser molt més moguda que no en els altres dos casos. El govern Canellas tenia un grup parlamentari de 25 diputats sobre un total de 59. Pactà amb Unió Mallorquina (4 diputats), però així i tot no li bastava per arribar a la majoria absoluta. S'havia de cercar algun suport més, que no sempre trobava. D'aquí que dels 42 projectes de llei només n'aconseguís aprovar 34. I en canvi el número de proposicions que els grups parlamentaris aconseguiren imposar al Govern foren 18 sobre 44, un índex que comparat amb els casos valencià i català és bastant alt. Un dels exemples més clars de la feblesa del govern Canellas fou l'aprovació de la Llei d'Espais Naturals i de Regim Urbanístic de les Àrees d'Espai Especial Protecció de les Illes Balears, més coneguda pel nom de Catàleg d'Espais Naturals. Aquesta llei nasqué d'una proposició de tots els grups, però amb reticències conservacionistes d'alguns, que esperaven refer algunes coses en el Plenari. Però quan l'equilibri és tan fràgil com era la legislatura passada, pot ocórrer de tot. I el Govern es trobà que l'oposició li va fer "menjar" una llei que el mateix president Canellas anuncià, dies després de l'aprovació, que canviaria si aconseguia la majoria absoluta a les eleccions del 26-M. Cal dir que, de moment, no ha fet cap ini-

ciativa en aquest sentit. La importància d'aquesta llei la confirmà Jeroni Albertí, president del Parlament Balear (1987-1991) quan digué que "ella tota sola quasi justifica tots els anys d'autonomia".

¿DE QUÈ LEGISLEN?

Fent cas a la gràfica, no cal dubtar que els temes que més preocupen als nostres "pares de la pàtria" són els relacionats amb la "intendència": economia i pressupostos. Desenvolupar lleis sobre aspectes de la pròpia administració també els ha ocupat bastants d'esforços.

És curiós observar com Balears té moltes iniciatives legislatives en tot allò relacionat amb ecologia, medi ambient, urbanisme i turisme. No debades la població de les Illes és molt sensible a aquests temes.

En l'apartat de cultura, educació, esports i espectacles es veu una diferència molt ostensible entre Catalunya i la resta, mentre que País Valencià i Illes no estan gaire allunyats. L'aportació balear durant la segona legislatura és inexistent perquè les Illes no tenen competències.

EL CONTROL DE L'EXECUTIU

Al marge de les mocions, si considerem una eina de control les interpellacions i, sobretot, les preguntes, sens dubte els tres governs estan ben controlats.

El rècord el té, a gran diferència del segon classificat del *ranking*, el Parlament de Catalunya. Ni més ni menys que 23.146 preguntes. Cal dir que el Parlament català té 135 diputats, per 89 les Corts valencianes i 59 el Parlament Balear. S'ha de suposar que la gradació existent en el nombre de preguntes va en proporció directa al nombre d'escons.

Amb les dades comparades no sembla massa aventurat dir que els nostres parlamentaris fan, si fa no fa, la mateixa feina. Almenys en quantitat. La qualitat és una altra història

Miquel Payeras